25 år
Club 4 CV

Små-Franskan

NR 2 1995 ÅRGÅNG 24

-95 Vill Stefan Fjellner ha en CYL med i vädret

Små-Franskan

Nr 2 1995
årgång 24

Club 4CV Suède
Box 7488
103 92 Stockholm

Postgiro: 86 66 44 - 8

REDAKTÖR:
Andreas Uddling

ANSVARIG UTGIVARE:
Lars Cedlén

UTFORMNING OCH ORIGINAL:
Hans Wiklund

TRYCK: JACOB FISCHERSTRÖM
Repromakarna, Stockholm
Sollentuna Offset Tryckeri
Stockholm 1995

Eftertryck tillåtet om källan anges

Club 4CV Suède är en förening för ägare och intresserade av Renault 4CV. Klubben omfattar både bilar i originalskick och modifierade med delar från andra Renaultmodeller.

Club 4CV Suède är medlem i MHRF, Motorhistoriska Riksförbundet.

Så börjar våren närma sig och det är dags att damma av CV:4an igen.
En som också börjar närma sig är nämligen Stefan Fjellner, som snart får öppna takluckan för första gången under sin premiärtur.
Det är en otrolig känsla att få igång sin CV, så skruva på. Det blir snart er tur även om det just nu ser svart ut. För varje del som kommer på plats är ni ett steg närmare målet.

Jag hoppas att vi ses under 1995.

Hälsningar Lasse Cedlén

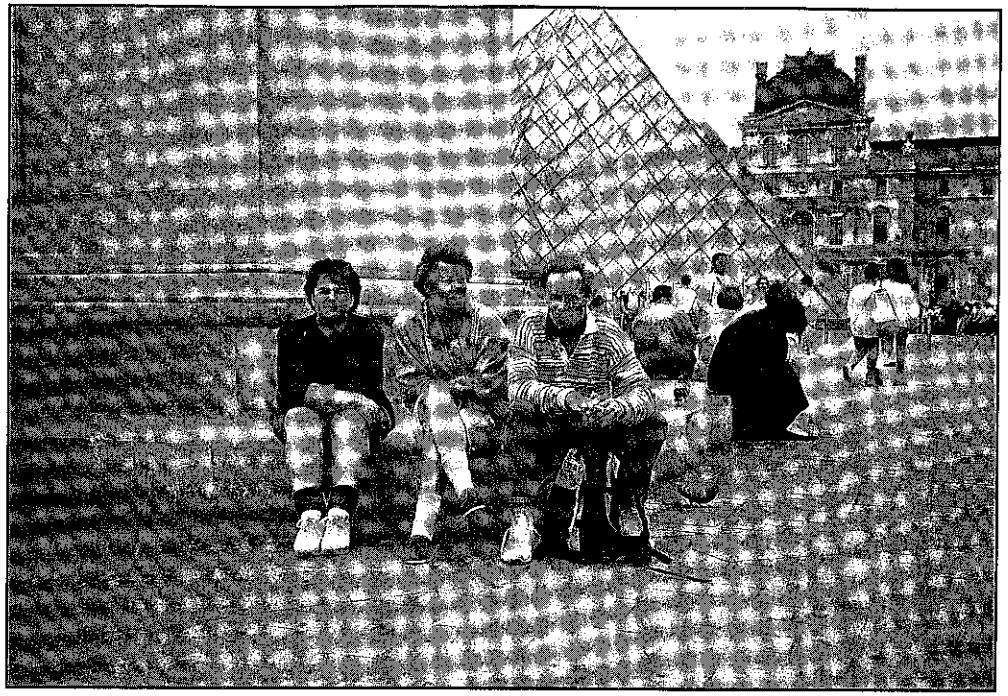

Frankrike-resan -94 del 2

I förra avsnittet berättade Carola Tierfolk och Lasse Cedlén om nedresan med alla äventyr den medförde. Vi är nu framme i Paris men innan vi berättar om våra upplevelser där ska Jonny och Anita berätta om hur det gick innan de kom iväg, hämtat från Anitas dagboksanteckningar...

Rekordrenovering

Om det inte hade varit för Frankrike-resans skull hade nog inte vår 4CV varit klar ännu. På mindre än sex månader plockade vi ner och renoverade denna bil.
Hur många kvällar, nätter och helger vi tillbringat i garaget vet nog bara gudarna, jag har tappat räkningen. I vart fall så har vi gjort ett jättejobb, och allt var det värt.
Planeringen inför resan var det si och så med, vi vågade inte planera i detalj, tänk om inte bilen skulle bli klar. Det strulade in i det sista, bromsarna godkändes inte på bilprovningen.
-förmodligen tyckte bilprovaren att den var så fin, han ville se den igen? En vecka före avgång. Suck!! Men efter fantastisk hjälp från en bilfirma här i Linköping kunde vi byta bromsslangarna och CV:n blev godkänd ett par dagar före avresan.
Den första juli klockan 12.00 är bilen packad till råge i både baksäte och koffert, tält med alla tillbehör, reservdelar (det lilla som fans) pengar, pass, kamera, resväskor och campingbord, ja nog fick vi med allt utan större problem.

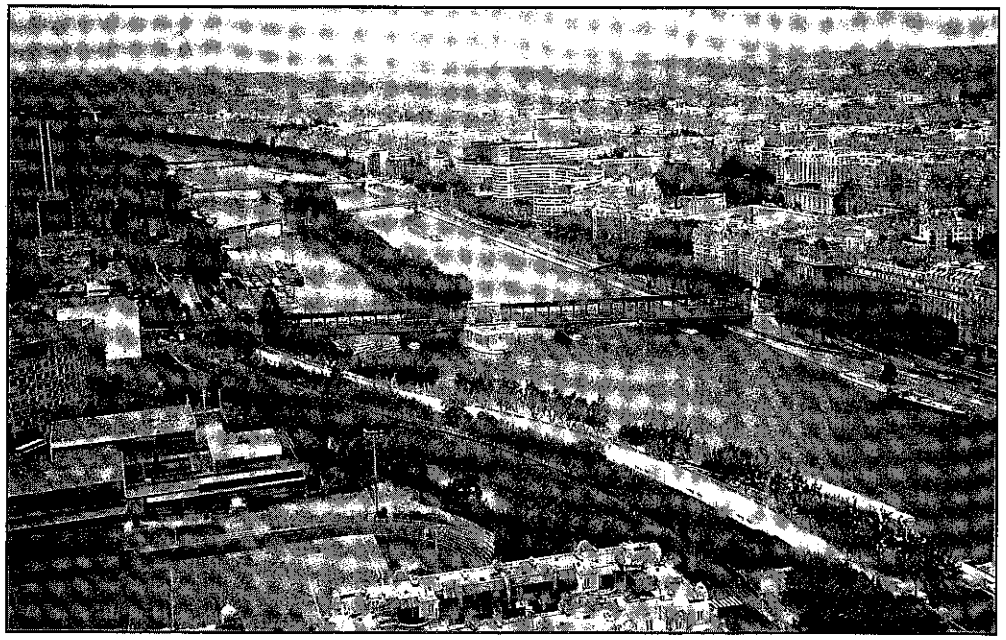

Med sonen vinkande och skakandes på huvudet (vi har en nyare bil också) bär det iväg. Färden går via Varberg-Grenå ner genom Danmark, det är kallt och fuktigt i bilarna, det går åt något varmt att krypa ner i. Det får bli sovsäcken och efter lite knölande sitter så passageraren gott och varmt.
Vi har svårt att sova i bilen, man är ju lite uppskruvad och undrar hur det här ska gå?.
Framåt morgonkvisten passerar vi tyska gränsen och nu ska det sovas och ätas frukost. Under bar himmel på en parkbänk sover vi gott i ett par timmar.

Färden fortsätter och den 2 juli passerar vi Hamburg, det är fruktansvärt varmt och långa köer, vi kör åtsidan oroliga att motorerna ska koka. Vi kör ner genom Tyskland och den fjärde juli passerar vi Moseldalen, otroligt vackert. Vidare mot Luxenburg och Reims, det blir vår sista natt innan Paris. Allt har gått bra och bilen känns riktigt komfortabel.
Den femte juli är vi så framme på campingen, här finns redan de andra tre ekipagen. Det är en härlig syn, fem stycken 4CV och sex tält i en ring.
Så väntar tre välfyllda dagar i Paris...

Fotvandring i Paris

När nu alla var samlade tog vi onsdagen till att se och insupa Paris. Pendeltåget på gångavstånd från campingen fick bli vårt färdmedel in till operahuset för att sedan fotvandra ner mot Eiffeltornet som ju givetvis måste provas. Högst upp skulle vi. Några i sällskapet hade lite ouppklarade affärer med höga höjder så de föredrog att stanna nere på marken.
Vi andra tog oss upp. Nu var det så att våra herrar är teknikintresserade och studerade således tornets konstruktion mycket noga på uppvägen. Omdömet var att tornet nog skulle klara sig denna dag men snart, eventuellt på nervägen, skulle det nog rosta sönder. Men vilken utsikt,

det var fantastiskt. Och vi var definitivt inte ensamma, det var kö både upp och ner till tornets hissar.

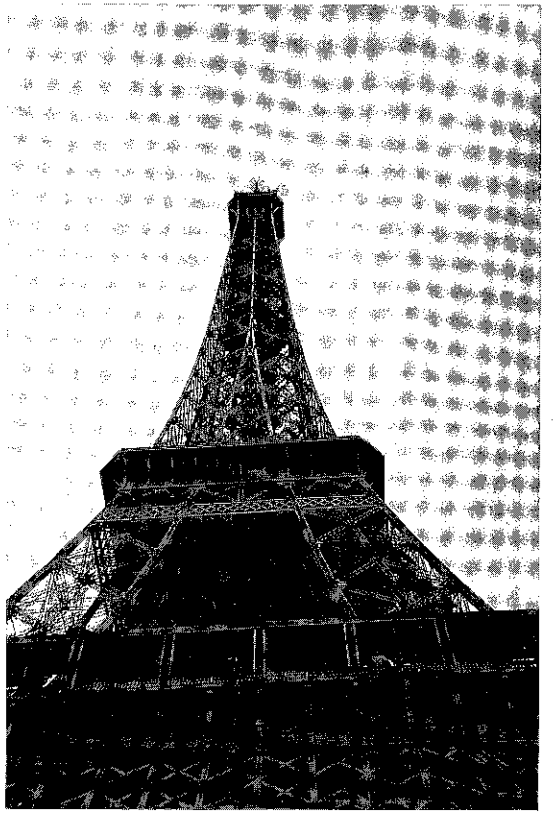

Efter en snabb måltid vandrade vi uppför Champs-Elysees mot Pub Renault som givetvis måste få ett besök. Inne i lokalen finns en restaurang som blandats upp med olika Renault-motorer, bilar och diverse Renault-prylar. På övervåningen finns ett museum med äldre bilar, däribland en 4CV, sandfärgad -47:a. En riktig hybrid med både baklysen från de senare bilarna och körriktningspilar samt tändningslås med mera. Classe Andersson kom med den geniala lösningen: Om man sätter dit alla delar som är olika från alla årsmodeller på en och samma bil så spar man ju givetvis utrymme i lokalen och behöver bara visa en bil. Praktiskt eller hur.

En fika i puben och sedan vidare mot Triumfbågen så att vi kunde få se, så där från ovan hur vi hade lyckats ta oss runt med CV:na dagarna innan var ett måste. Hur vi lyckades utan plåtskador på skärmarna är fortfarande en gåta. Trafik från alla håll och ingen filmarkering men tydligt är att det fungerar på nå't vis. Förmodligen nå't elektroniskt. Med betydligt trötta fötter tar vi oss så tillbaka till lägret, dagen hade varit alldeles för kort.

Besök i välkända kvarter

Andra dagen var avsatt till besök hos reservdelsfirman i södra Paris, där vi, de första tre "dårarna", hade varit och botaniserat när vi anlände till storstaden. Anita och Carola följde, som enda kvinnor, med i vad de trodde skulle bli en lugn och behaglig biltur. Kanske med något intressant inslag som de för allt i världen inte ville missa.

Mycket riktigt, efter cirka 20-30 minuters färd svänger Rangedahl in till trottoaren, återigen fel på bromsarna. Nu råkar vi ha så'n tur att den verkstad som sålde delar tidigare låg alldeles i närheten. Vi hittade dit och det var dags att meka igen. Något senare kunde vi så fortsätta ner till Maisons Alfort där reservdelarna fanns till försäljning.

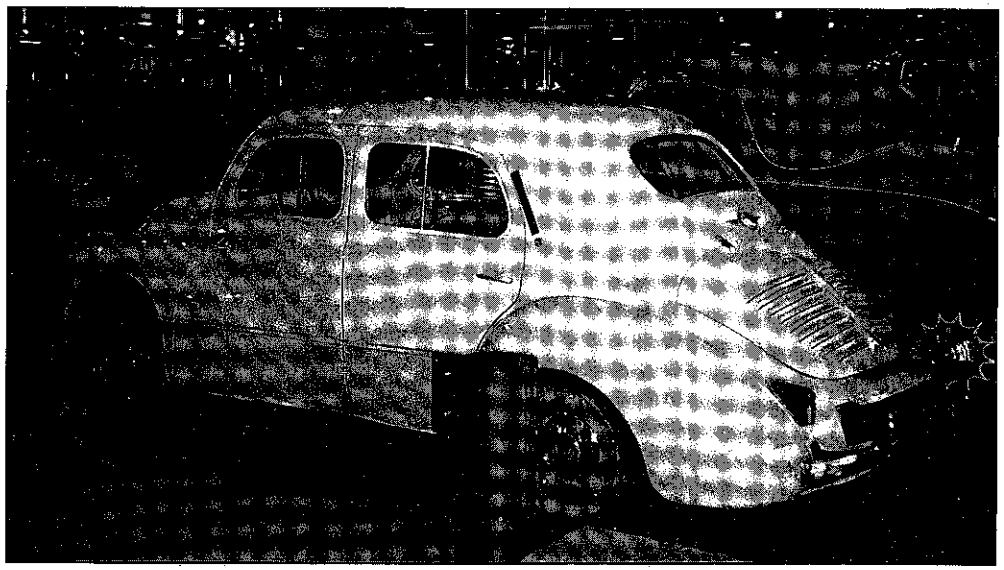

Efter lite frågande om rätta vägen hittade vi så fram till butiken. Att gå omkring i affären och kolla, kika i katalogen över delar var en upplevelse som heter duga. Man har ett stort sortiment men tyvärr fanns inte allt hemma som vi ville köpa men lite delar till klubblagret inför skaffades. Nya bakljusglas till de senare bilarna, gummiupphäng till bakvagnen och frontmärken mm. Det mesta till 4CV går att köpa till relativt hyfsade priser, åtminstonde om man inte räknar om till svenska priser. Gummilister är det väl lite si och så med, men finns i katalogen så det kanske dyker upp senare. Kromade tröskellister för ca tusenlappen skulle komma till hösten. Allt går att beställa och få hemskickat till Sverige.

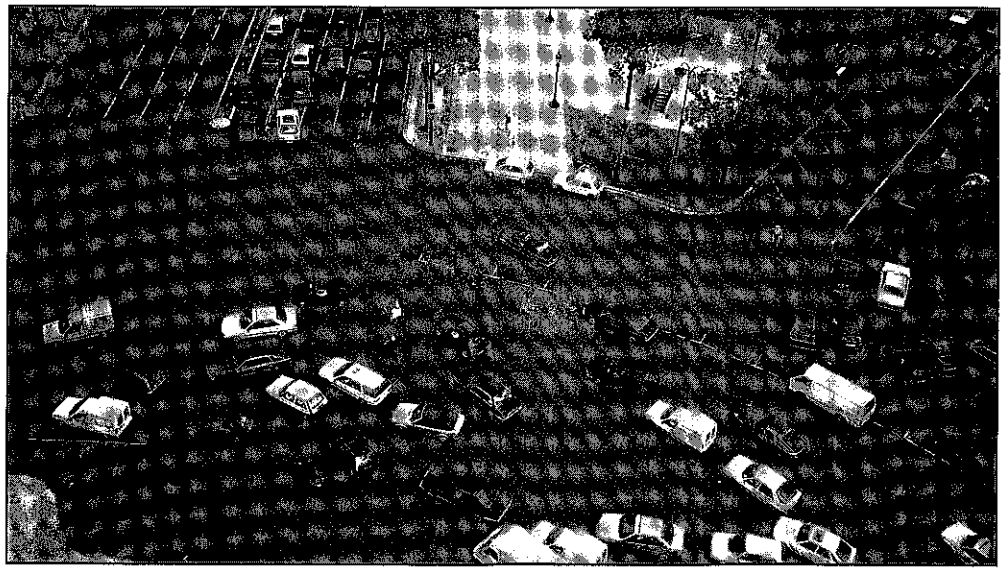

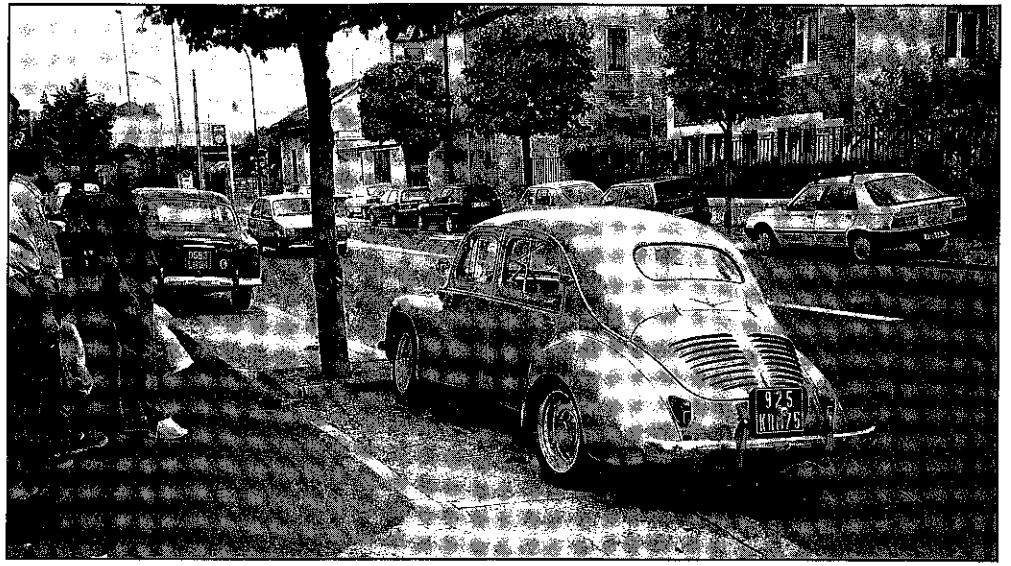

Christer fick tag på en ny stötfångare och vi andra lite kromgodis att förgylla våra pärlor med. Man mindes när man var liten??, la upp pengarna på disken och köpte smågodis: en så'n och två sånna, hur mycket har jag kvar?.
Vi fick bra kontakt med firman som gav oss rabatterade priser som klubb-medlemmar och det verkar lovande för framtidens inköp.
Ute på gatan blev vi nästan förflyttade tillbaks till femtiotalets Paris, en Fiat 500, en "Doffe", Peugeot av tidig modell samt en fin ljusgrön 4CV stod parkerade på typiskt franskt manér. Härligt. Förövrigt den enda CV:n vi såg i trafik.

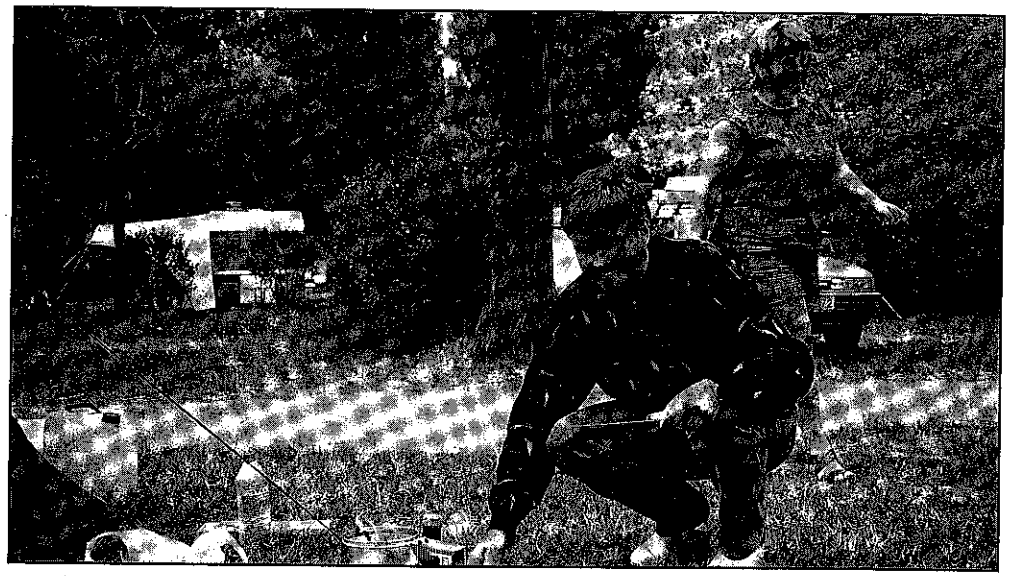

Nu hade vi börjat hitta i Paris och tog oss utan missöden tillbaka till utgångspunkten, våra kära tält.

Kvällen ägnades åt de mest gastronomiska upplevelser på våra Trangiakök. Classe och Birgitta provade det franska köket, pannkaka a´la Finspång men det blev något fel, den smet. Ju mer de värmdes, ju mer kladd. Vi andra drömde om sniglar och grodlår men vi var alldeles för fega för att prova, vi kan ju alltid skylla på att vi inte hade någon kokbok. Det är hur som helst roligt att studera kockarna i full karriär, krälande på knäna med stekspadarna och slevarna i högsta hugg ivrigt påhejade av kära grannar.

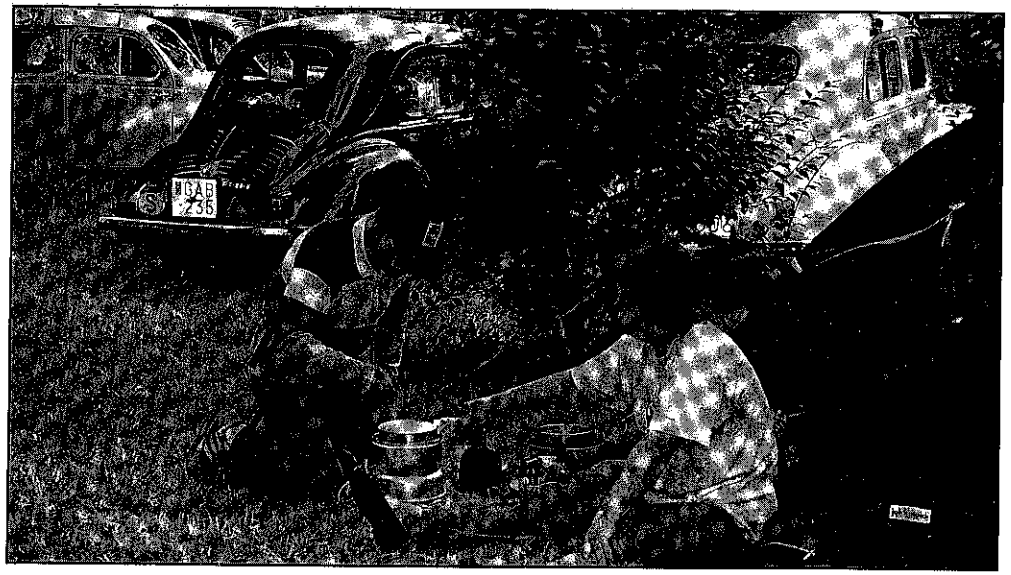

Anita och Carola i ökända kvarter

Lördagen, dagen innan vi skulle fara hem åkte herrarna till Club des Amateurs d´Anciennes Renault, d.v.s. franska klubben i Paris, de andra stannade kvar på campingen. Anita och jag gjorde Paris ännu en gång. Vi hade fått tips från en annan svensk familj att det fanns ett område kring Sacré-Coeur där det fanns billiga affärer. Sagt och gjort, vi klev av (efter att ha åkt lite fel i Metron) vid en station som heter Pigalle, nu var det bara så att vi gick åt höger istället för åt vänster så vi hamnade i Paris porrkvarter. Där kunde man köpa det mesta.

Vi insåg snart att vi nog borde ta oss därifrån, speciellt när Anita fick erbjudande att ta steget in i porrens förlovade värld.

Till slut kom vi då fram till våra affärskvarter och det hade halva Paris också gjort. Det gick knappt att ta sig fram, när vi väl slagit oss in i affären så måste vi knuffas och slåss för att överhuvudtaget se några varor. Det tog musten ur oss, så speciellt mycket handlat blev det inte. När vi ändå var på plats så besökte vi Sacre´-Coeur och målarna i Montmatre. Det är ett måste. Det som gladde mig var att att det fanns många kvinnliga konstnärer.

Historisk mark

Efter lite strulande med en bil på morgonen kunde vi stuva in oss och göra resan ner till Billancourt för en titt på den gamla fabriken där 4CV tillverkades. Vi tyckte nog att de fyra bilarna fick något trollskt uttryck i sina strålkastare vid anblicken av de mossiga fabrikslokalerna. Tyvärr hade vi inte tid att gå in, det får anstå till nästa gång så vi fick nöja oss med en titt utanför..

Vi hade med oss Jennies kamrat, Cissi från Stockholm som var en ovärdelig hjälp när det gällde att göra sig förstådd hos de endast fransktalande klubbmedlemmarna i franska klubben, man kan väl säga att hon blev vår "Cissi-ron". Vi kom och överraskade tjejerna och killarna i deras frukost, vin och frallor men de visade oss gärna runt i lokalerna och förklarade, på franska, vad som var på gång i garaget.
Sorgligt nog fanns ingen som höll på med de äldre bilarna där, det var mest trimning och racing som gällde. Efter rundvandring så lyckades vi samla hela gänget utanför för fotografering innan vi sa merci, eller va vi nu sa, och rattade tillbaka norrut.

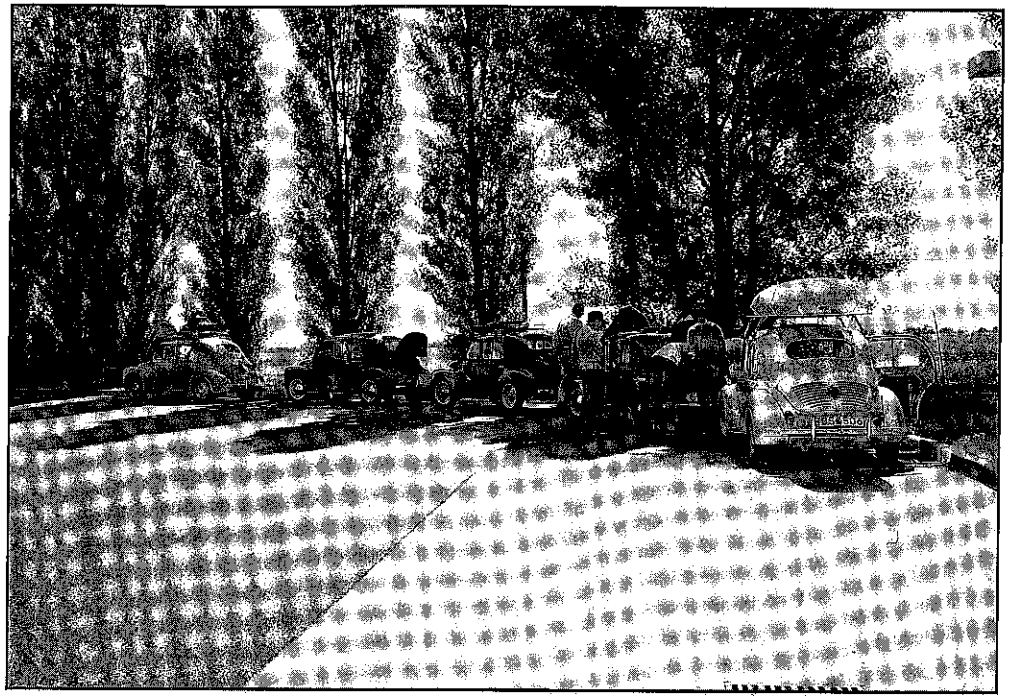

Nu närmar sig slutet

men innan vi kom hem blev det en händelserik resa. Vi undrade nog hur det skulle gå att hålla ihop alla fem, vi hade ju "kört in oss"på olika livsstilar på nervägen men det gick över förväntan. Efter att ha packat ihop och "pressat" in våra tillhörigheter bar det så av norrut. Helt otroligt att åka i karavan, fem bilar på rad genom franska landsbyggden på småvägar. Faktum är att alla tog bättre hänsyn till oss när vi var fler.
Det började redan utanför Paris med förgasar och tändinställning för herr Cedlén och sedan flotörhaveri för fam. Gustavsson. Det fanns givetvis en ny med i Classes bagage. Efter det stannade Claes för att det lät om framvagnen, återigen fälg med för stora hål, även den äldste kunde få problem, bilen alltså. Övernattning i en lummig dal i Belgien där det var vackert utav bara den. Mera förgasarmekande för Lasse C och"lite" försenade styrde vi så mot Holland.

Röntgen-stråle

I Landgraaf stannade vi över natten för att besöka Renkens Rohne som säljer delar till 4CV, lite för dyrt kanske. Å andra sidan har han det mesta, bara att bestämma sig för vad man vill betala.
Renkens hus ligger lite anspråkslöst i ett vad man kan kalla radhusområde och man tror inte att det ska finnas gamla "skrotbilar" här men när man väl kommit innanför dörren slås man av häpnad. Bilar som står i pallställningar efter hela väggen, ca trettio meter lång. Doffar, 4CV och Alpiner bl.a. Likaså finns ett jättelager med delar. Det är härligt att bara gå omkring och

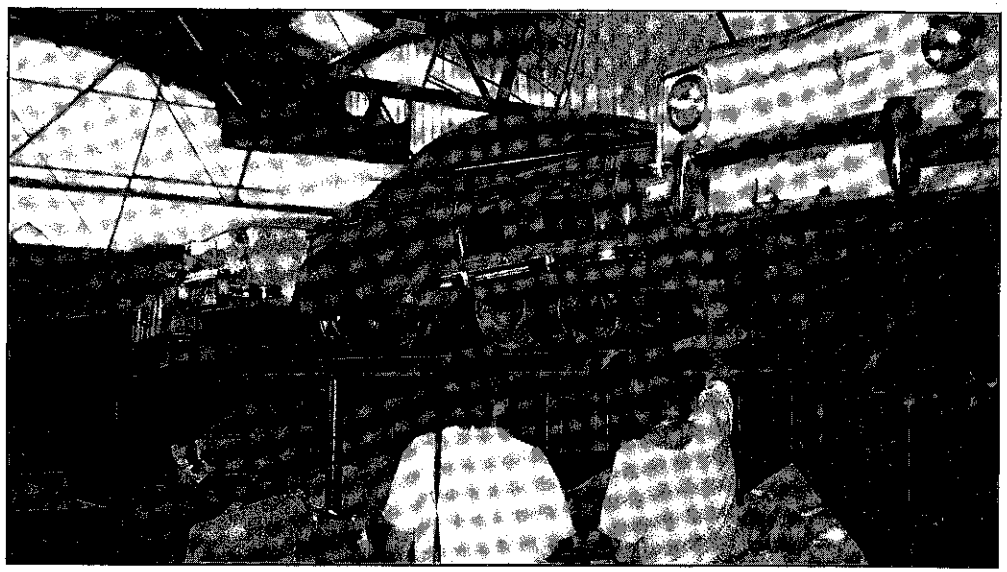

titta och Renkens visar gärna. Vi tackar och går ut, där den vita special-CV:n står. Vi får veta att den är utrustad med en vässad R8:a motor och etthundra liters bensintank, allt för att kunna ta sig till Spanien tur och retur utan tankuppehåll.
Efter att ha badat i poolen, ätit gott och sovit färdas vi upp mot och över Nordsjövallen i norra Holland. Jonny tar här befälet över klungan och vi får se delar av Tyskland som vi inte hade räknat med, men varför just Meppen och Papenburg Jonny? och varför så arg?. Vi hade ju inte någon större brådska och lite kulturinslag skadar väl aldrig när vi ändå är ute och åker. Fint var det i alla fall med vägen slingrande, bitvis efter små kanaler .

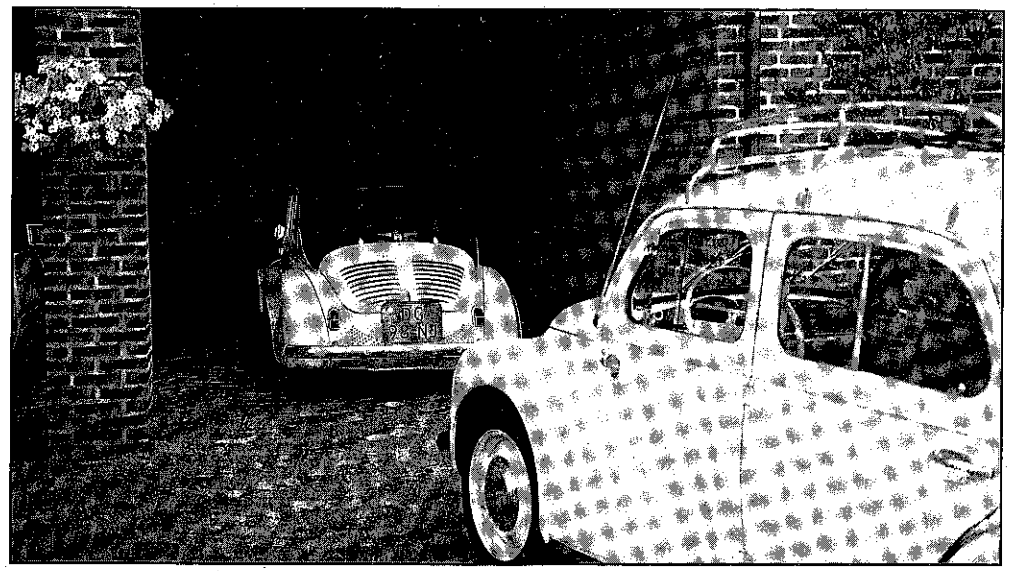

Den gamle och navet

Vi närmar oss Bremen och plötsligt blinkar Classe Andersson, det låter om framhjulet igen. Den här gången visar det sig vara hjullagret som inte vill vara med längre. Vi smörjer lagret så att vi kan ta oss till en camping för natten och slicka såren.

Christer har köpt champagne för att senare på kvällen kunna fira Carolas födelsedag som infaller följande dag.
-Våra vänner firade mig och sjöng, det kändes härligt. Hela resan hade präglats av god stämning och skön samvaro. Vi var ju dock tolv personer som inte tidigare hade nött på varandra, så här länge iallafall. Kvällen avslutades med en god middag och några bier på traktens Gasthaus.
Vi killar var tvugna att åka in till Bremen för att hitta ett hjullager som passade 48:an och under tiden firade Carola med sovmorgon i tältet, ni kommer väl ihåg vem det var som inte gillade att tälta?
Sent på dagen fortsatte vi och norr om Hamburg återstod det vemodiga, att skiljas från Carola och Christer som skulle via Kiel för att shoppa. Vi andra tog oss upp till Arhus för den sista natten med gänget.
Så var vi bara tre kvar som tog sig upp till färjan och överfarten till Sverige. I Borås lämnade vi Birgitta och Classe, som skulle sova över där och käka svenska jordgubbar.
Vi var hemma igen.....och regnet kom.

Det kan verka som att problemen med bilarna var stora men då får man inte glömma att två av

bilarna var helt oprövade innan vi gav oss iväg och att värmen var enorm. Ni som har blivit sugna på att sticka iväg, tveka inte. Tempot var lagom även om man skulle ha småbarn med sig och det är en upplevelse, vi lovar....

Vi låter Anita få det sista ordet: *Blir det någon mer långresa med 4CV så tvekar inte ekipaget Gustavsson från Linköping. Ett tack till våra reskamrater som gjort denna resa till ett minne för livet.*

För texten svarade Carola, Anita och Lasse
Fotografer var Lasse, Carola, Anita och Birgitta

SLUT.

Hur går det i Sundsvall ?

text och foto:Lasse C.

Vid förra besöket hos Stefan Fjellner i Sundsvall hade bilen nyss kommit från lack. Jag hade äran att i oktober 1994 återigen få se pärlan, och visst har det gått framåt. Det mesta sitter på plats och i skrivandets stund pysslas det med innertaket. Stefan har verkligen fått till en kanonrenovering och det ska bli kul att få se pärlan ute i trafik, kanske redan till Gotlands-träffen, vem vet ?

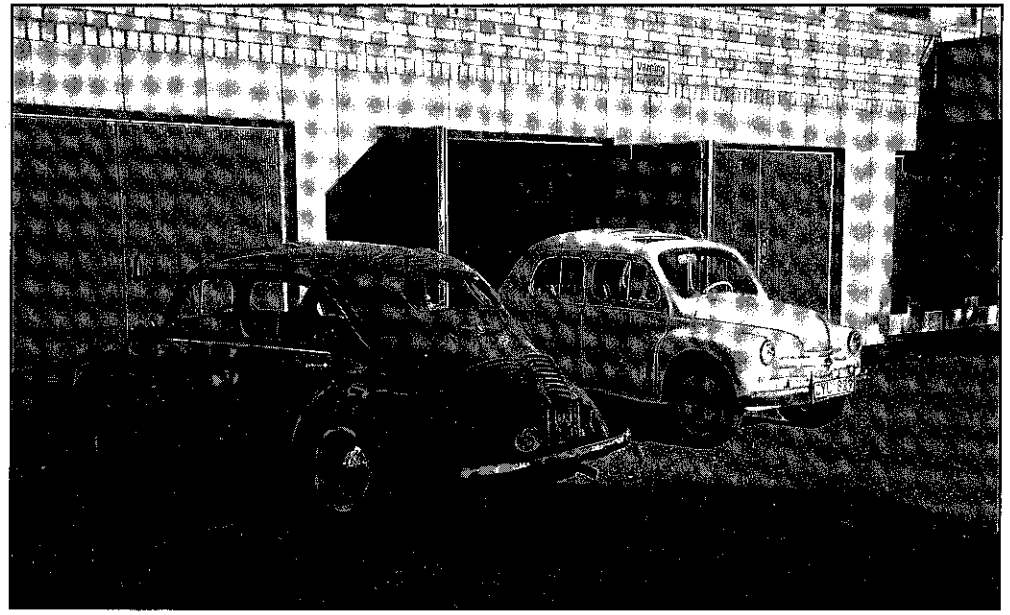

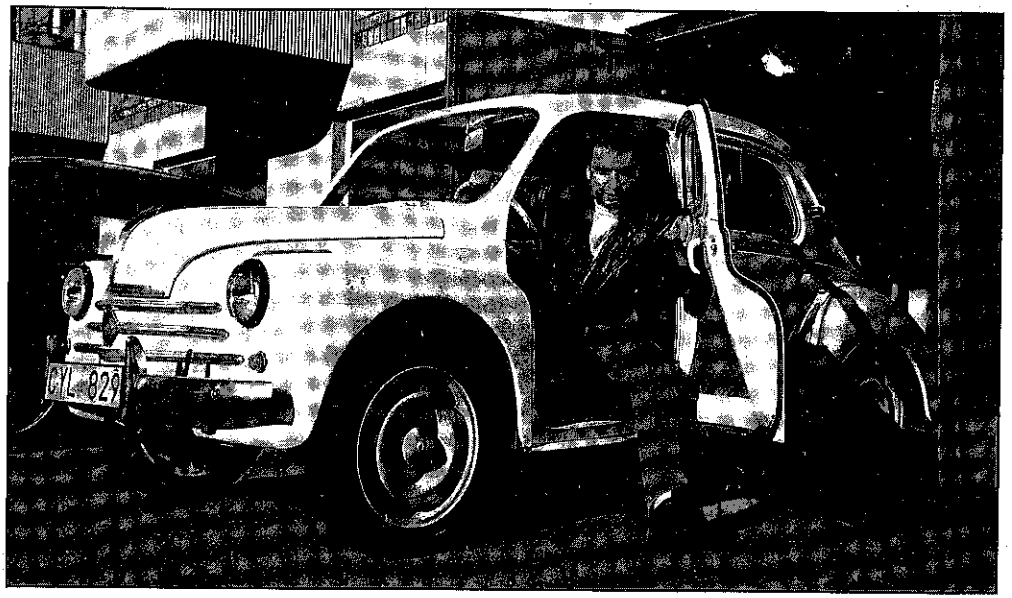
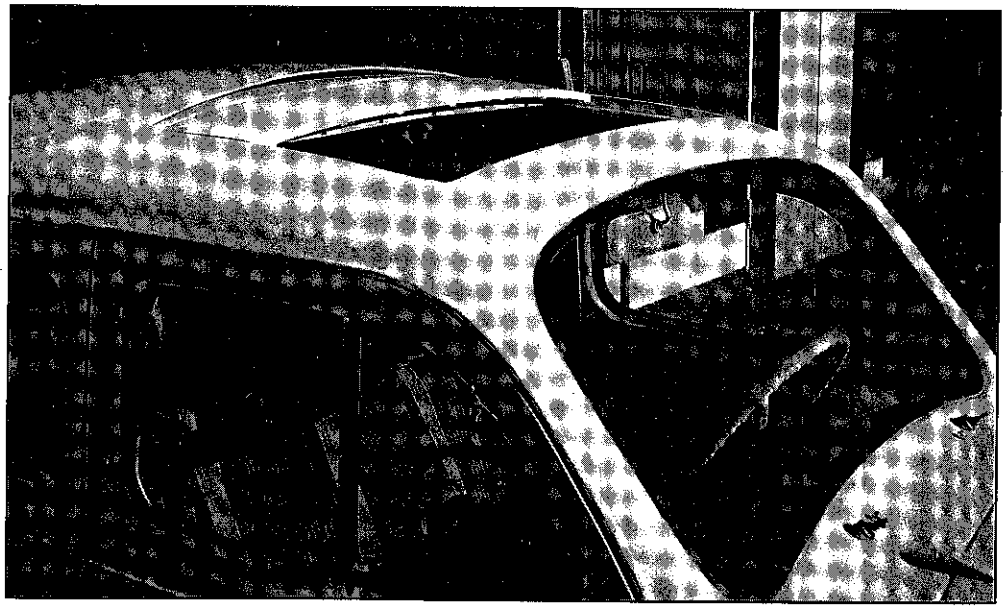
Stefan rullar ut den mintgröna CV:n ur garaget så att vi kan besiktiga åket. Än så länge saknas en del kromdetaljer och framvagnsinställning. Innertaket är som vi sa, på gång och klädsel i dörrarna färdig. Takluckan sitter på plats. För att friska upp minnet lite kan vi tala om att Stefans bil egentligen består av två stycken karosser, en med trasigt golv och sollucka och en med frisk golvplåt. Av den operationen syns inga spår idag, allt ser snyggt och prydligt ut precis som om bilen skulle lämnat fabriken i det här utförandet 1958.